

vesteuropæiske landes underrepræsentation ved en forøgelse af regeringsgruppens stedfortræderpladser i styrelsesrådet fra 12 til 14, hvilket ikke krævede ændring af konstitutionen. Til sidst henleddes opmærksomheden på et forslag, som oprindeligt var fremsat fra svensk side i styrelsesrådet, gående ud på, at ILO i et vist omfang skulle bidrage til finansieringen af udgifterne for de forskellige landes konferencelegationer, hvilket ville sætte udviklingslandene i stand til at forøge antallet af medlemmer i deres delegationer. På komiteens forslag vedtog konferencen at anmode styrelsesrådet om at fortsætte overvejelserne vedrørende det sidstnævnte forslag og dets finansielle følger samt rapportere herom til 1971-konferencen.

Konferencekomiteen nedsatte en arbejdsgruppe, men den nåede ikke til enighed om de mere kontroversielle spørgsmål: Spørgsmålet om de faste pladser, forholdet mellem arbejdsgivergruppen og bedriftsledelsen i socialiserede virksomheder, ændring af artikel 36. Heller ikke forslaget om en forøgelse af stedfortræderpladserne i styrelsesrådets regeringsgruppe fra 12 til 14 — hvilket forslag tillægges betydning fra nordisk side — vandt synderlig genklang i arbejdsgruppen. Derimod var der under en senere drøftelse heraf i komiteen en ikke ringe lydhørhed herfor.

Som antydning nåede man i komiteen ikke langt med løsningen af problemerne. Efter indstilling fra komiteen vedtog konferencen herefter at henstille til styrelsesrådet

- 1) at foretage yderligere undersøgelser vedr. udestående strukturproblemer og rapportere herom til 1971-konferencen, og
- 2) at træffe finansielle foranstaltninger til nedsættelse af en (åben) „intersessional“ konferencekomité, hvis dette måtte ønskes af konferencen, og såfremt ingen tilfredsstillende løsninger på disse strukturproblemer er opnået.

Resolutioner om spørgsmål, der ikke stod på dagsordenen.

I lighed med tidligere år blev der nedsat en særlig komité til behandling af resolutionsforslag vedr. spørgsmål uden for dagsordenen. Komiteen fik forelagt 14 resolu-

tionsforslag, hvoraf 3 forslag vedr. arbejds- og fagforeningssituationen i Spanien af forslagsstillerne blev sammenarbejdet til et enkelt forslag. Der var herefter 12 resolutionsforslag.

Som de første fem forslag behandledes:

1. Resolutionsforslag vedr. udvidelse af listen over erhvervs sygdomme i konvention nr. 121 om ydelser i anledning af tilskadekomst under arbejdet (1964)
2. Resolutionsforslag vedr. uddannelse af arbejdere
3. Resolutionsforslag om arbejds- og fagforeningssituationen i Spanien
4. Resolutionsforslag vedr. beskæftigelse af ældre arbejdere
5. Resolutionsforslag om krænkelse af foreningsfriheden i Grækenland.

Efter forslag af en arbejdsgruppe behandledes derefter følgende resolutionsforslag:

6. Resolutionsforslag vedr. ILOs deltagelse i FN's internationale konference i 1972 om det menneskelige klima (human environment)
7. Resolutionsforslag om sociale problemer i forbindelse med multi-nationale virksomheder
8. Resolutionsforslag vedr. revision af ILOs „model code“ for industriel arbejderbeskyttelse.

De øvrige fire resolutionsforslag, som omhandlede arbejdernes fritid, forbedring af fremmedarbejderes leve- og beskæftigelsesvilkår, taleret for medlemsstaternes observatører under styrelsesrådsmøderne samt et forslag om støtte til udviklingslandene, nåede ikke frem til drøftelse i komiteen.

Med undtagelse af resolutionsforslag nr. 3 vedtoges de øvrige 7 forslag med forskellige ændringer af komiteen. Debatten var i princippet meget positiv. Fra dansk side blev der under behandlingen af forslag nr. 6 om konferencen om det menneskelige klima fremsat et kort indlæg til støtte for forslaget, der var rejst fra svensk side.

Resolutionsforslag nr. 3 vedr. fagforeningssituationen i Spanien gav anledning til en omfattende og til tider skarp debat i komiteen. Resolutionsforslaget blev ved en række ændringsforslag, stillet af fagforeningsgruppen, der var forslagsstiller og af regerings-